

Владимир Конечни

ПЕПЕО

Пахуља пепела ми пада на лице
док стојим, уроњен до пупка, у пени океана.
Недалеко од жала букти море чапарала –
трновитог, индијанског, осветничког шипражја.

Ватрени језици скачу са крошње на крошњу
високих, бледуњавих еукалиптуса.
Небо, још плаво далеко на западу
(оно испрано плаво као што су очи серфера),
се полако пуни димом у облику змајевог репа.

Високо на брду, од неколико палата
(„с лепим погледом на море”)
које су власници знојем стекли,
или пак варањем и крађом –
осташе само циглени оџаци и гар.

Паника срља из кичми
расних тркачких грла
и она хистерично њиште
на оближњем хиподрому Дел Мар.

Суседи који су све изгубили
дижу песнице к небу
и називају Бога паликућом –
али кад сам претходни пут видео црвену смрт
јарко исписану на небесима
кривац је био човек
који је себе звао,
у то зло пролеће '99,
у Београду, мом рањеном
родном граду,
„Милосрдни анђео”
– бомбардовао је седамдесет осам дана и исто толико ноћи.

Сада, док огњени ветар,
пустињски ветар Свете Ане,
разгони варнице
овог дана у позном октобру –
дану мог рођења – ускачем у талас који се разбија.

Онда се поново усправљам
и док океан тутњи,
а пепео нечујно пада,
размишљам о оном другом пепелу,
од пре четрнаест година,
који смо њени мајка и отац
и старија сестра
и ја, њен муж,
кроз своје прсте,
пустили да истекне у баш ове таласе.

Ускачем у талас који се разбија.